

Sygn. akt IV Ka 802/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Magdalena Telesz

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r.

sprawy **O. B.**

syna R. i K. z domu B. (...) r. w T. z art. 95 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 29 sierpnia 2016 r. sygnatura akt II W 215/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że obwinionego O. B. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 95 kw, za które na podstawie art. 95 kw wymierza karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych ;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 802 / 16

UZASADNIENIE

O. B. został obwiniony o to, że:

w dniu 05 grudnia 2015 r. o godz. 8.55 na trasie drogi (...) pomiędzy miejscowościami Ł.-W. prowadził samochód osobowy marki J. nr. rej. (...) nie mając przy sobie wymaganych dokumentów (Prawo Jazdy), to jest o czyn z art. 95 k.w.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie wyrokiem zaocznym dnia 29 sierpnia 2016r. sygn. akt II W 215/16:

I. obwinionego O. B. uznał za winnego tego, że w dniu 05 grudnia 2015 roku o godz. 8.55 na trasie drogi (...) pomiędzy miejscowościami Ł.-W. na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki J. nr. rej. (...) nie posiadając do tego uprawnień, to jest wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 94 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 zł (czterystu złotych);

II. na podstawie art. 118 § 1 k.p.o.w. obciążył obwinionego O. B. zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 zł (pięćdziesiąt złotych), a na podstawie art. 3 ust. 1 w związku z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku

o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. numer 49 z 1983 roku, pozycja 223 z późniejszymi zmianami) zasądził od obwinionego opłatę w wysokości 40 (czterdziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację tzw. własną.

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to art. 4 i 7 kpk w zw. z art. 8 kpow w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 82§1 kpow wyrażające się w arbitralnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a to następujących dokumentów:

a. pisma (...) we W. z dnia 30 maja 2016 r.

b. akt Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we W. o sygnaturze III SA/Wr 1301/15,

c. wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 2016 r., sygnatura XW 2022/15,

poprzez przyjęcie, że obwiniony w dniu 4 lipca 2015 r. przekroczył dopuszczalną prędkość o ponad 50 km/h w terenie zabudowanym, jak również poprzez przyjęcie, że obwiniony utracił uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B, tymczasem gdy postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 92a kw nie zostało zakończone prawomocnym wyrokiem oraz obecnie jest na etapie rozpatrzenia apelacji (sygn.akt IV Ka 705/16), zaś prawo jazdy nigdy nie zostało fizycznie zatrzymane obwinionemu, co prowadziło do nieważności decyzji Prezydenta Miasta W. z dnia 7 sierpnia 2015 r. w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy kategorii B,

a przez to:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 94§1 kw poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i przyjęcie, że obwiniony O. B. prowadząc w dniu 5 grudnia 2015 r. samochód marki J. nie posiadał wymaganych uprawnień, podczas gdy decyzja w przedmiocie zatrzymania obwinionemu prawa jazdy z dnia 7 sierpnia 2015 r. była nieważna z mocy prawa, a zatem obwiniony swoim zachowaniem nie wypełnił znamion ustawowych wykroczenia z art. 94§1 kw.

Wskazując na powyższe zarzuty, na zasadzie art.427§1 kpk i art.437§1 kpk w zw. z art. 109§2 kpow, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu wykroczenia z art. 94§1 kw.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest częściowo zasadna, zaś stan dowodów sprawy pozwala na wydanie orzeczenia zmieniającego, ale nie w takim zakresie, jak to postulował apelujący.

Jak bowiem wynika z niekwestionowanych w tym zakresie ustaleń faktycznych, w dniu 5 grudnia 2015r. obwiniony O. B. kierował samochodem osobowym marki J. po drodze publicznej na trasie drogi (...) pomiędzy miejscowościami Ł. – W., w tym czasie nie posiadał przy sobie dokumentu potwierdzającego uprawnienia do kierowania tym pojazdem mechanicznym (prawa jazdy). Podczas policyjnej kontroli drogowej obwiniony oświadczył, iż ten dokument pozostawił w domu (ustalenia k. 1 motywów zaskarżonego wyroku).

Nadto Sąd I instancji prawidłowo ustalił, iż w związku z zawiadomieniem KMP we W., skierowanym do Urzędu Miejskiego we W., o innych wykroczeniach drogowych (przekroczeniu przez obwinionego w dniu 4.07.2015r.dozwolonej prędkości w obszarze zabudowanym i kierowania bez wymaganych dokumentów), zostało wszczęte postępowanie administracyjne w przedmiocie zatrzymania prawa jazdy, w toku którego obwiniony stawił się w Urzędzie w dniu 4.08.2015r., ale mimo wezwania, nie zwrócił dokumentu prawa jazdy. W ramach tego postępowania decyzją z dnia 7.08.2015r. z upoważnienia Prezydenta W. orzeczono o zatrzymaniu obwinionemu prawa jazdy na okres 3-ch miesięcy licząc od dnia zwrotu dokumentu, nadając jej rygor natychmiastowej wykonalności. Obwiniony nie tylko nadal dokumentu prawa jazdy nie zwrócił, ale odwoływał się od tej decyzji do Samorządowego

Kolegium Odwoławczego we W., następnie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Przed tym ostatnim organem obwiniony domagał się m. in. wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji, ale postanowieniem z dnia 18.02.2016r. odmówiono wstrzymania wykonania decyzji a samo postępowanie administracyjne zakończyło się wyrokiem z dnia 13 maja 2016r. sygn. akt III K SA/Wr 1301/15, którym oddalono skargę obwinionego w całości.

W tak ustalonej sytuacji faktycznej jako zbędne należy uznać odnoszenie się do argumentacji apelującego o nieważności decyzji z dnia 7.08.2015r. Prezydenta W. o zatrzymaniu obwinionemu prawa jazdy. Nie jest bowiem rzeczą sądu karnego merytoryczna ocena prawomocnych rozstrzygnięć sądów administracyjnych.

Jednakże bezspornie w dacie popełnienia zarzucanego obwinionemu wykroczenia, tj. w dniu 5 grudnia 2015r. obwiniony kierując pojazdem po drodze publicznej nie miał przy sobie prawa jazdy, które to działanie niepodważalnie wyczerpuje ustawowe znamiona zarzucanego obwinionemu wykroczenia, kwalifikowanego z art. 95 kw. Skoro ponadto obwiniony wdrożył postępowanie odwoławcze od decyzji Prezydenta W. z dnia 7.08.2015r. o zatrzymaniu mu prawa jazdy i w dacie zarzucanego czynu postępowanie odwoławcze nie zakończyło się prawomocnie, było w biegu, zaś wniosek obwinionego o wstrzymanie wykonania tej decyzji nie był jeszcze rozpatrzony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we W., to w takiej sytuacji faktycznej nie sposób zaaprobować stanowisko Sądu I instancji, przypisujące obwinionemu prowadzenie pojazdu bez uprawnień z art. 94 § 1 kw. Wykroczenie stypizowane w tym przepisie jest czynem umyślnym, którego sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, tj. chce go popełnić albo przewidując jego popełnienia na to się godzi (art. 6 § 1 kw). Tymczasem w realiach faktycznych niniejszej sprawy w dacie czynu decyzja o zatrzymaniu prawa jazdy obwinionemu była zaskarżona, obwiniony dokumentu prawa jazdy fizycznie nie oddał organowi administracyjnemu, zatem obwiniony godził się jedynie na prowadzenie pojazdu bez posiadania przy sobie prawa jazdy. Z tych względów zaskarżony wyrok należało zmodyfikować nie przez uniewinnienie obwinionego od przypisanego mu czynu (czego domagał się apelujący), ale przez uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, kwalifikowanego z art. 95 kw.

Wykroczenie zdefiniowane w tym przepisie jest zagrożone karą grzywny do 250 złotych albo karą nagany. Sąd Odwoławczy miarkując karę w myśl zasad wymienionych w art. 33 kw, uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego, jak również cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Obwiniony dopuścił się już kolejnego umyślnego wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, postępowanie sądowe w zakresie opisanych na wstępie wykroczeń popełnionych w dniu 4.07.2015r.,kwalifikowanych z art. 92a kw i art. 95 kw zakończyło się prawomocnie wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 20 października 2016r. sygn. akt IV Ka 705/16 (utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej z dnia 20 kwietnia 2016r. sygn. akt X W 2022/15 skazujący na karę grzywny 500 złotych). Skoro obwiniony nie złamał norm prawa po raz pierwszy, to cele kary spełnić może jedynie kara surowszego rodzaju w postaci grzywny. Zważywszy na bardzo wysoki status materialny obwinionego, odpowiednią karą będzie maksymalna grzywna w kwocie 250 złotych. Takie orzeczenie uznać wypada za odpowiednio wychowawcze dla obwinionego i powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.